

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 633/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 135/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 173/2014) a jeho uznesením zo 17. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 135/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 173/2014) a jeho uznesením zo 17. apríla 2019.

2. Z podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Bratislava V rozsudkom č. k. 10 C 185/2008-263 zo 16. januára 2012 zamietol žalobu sťažovateľky proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], o náhradu škody vo výške 15 344 Sk spolu s príslušenstvom. Krajský súd v Bratislave na odvolanie sťažovateľky rozsudkom č. k. 6 Co 347/2012-282 zo 17. júna 2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 10 C 185/2008-263 zo 16. januára 2012 ako vecne správny. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 135/2018 zo 17. apríla 2019 odmietol sťažovateľkou podané dovolanie.

3. Sťažovateľka rozdelila svoju argumentáciu do dvoch rovín.

3.1 V prvej rovine namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 135/2018 zo 17. apríla 2019 z dôvodu, že najvyšší súd v dovolacom konaní nevyhoviel podanému dovolaniu napriek tomu, že „... bolo zákonnou a ústavnou povinnosťou porušovateľa vyhovieť dovolaniu v celom rozsahu a napadnutý arbitrárny a nepresvedčivo odôvodnený rozsudok Krajského súdu v Bratislave rozsudkom č.k. 6Co 347/12-282 z 17. 06.2013 zrušiť, keďže na verejné vyhlásenie neboli splnené zákonné podmienky, sťažovateľovi bolo postupom krajského súdu znemožnené jeho právo na spravodlivé súdne konanie, byť upovedomený v primeranej lehote (5 dní) elektronicky na súdu známy e-mail sťažovateľa /jeho zástupcu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku dňa 17. 06.2013, ktorého, ak by bol elektronicky upovedomený, tak by sa ho osobne zúčastnil, resp. by splnomocnil k účasti na verejnom vyhlásení rozsudku príslušného advokáta - pozri rozhodovaciu prax ústavného súdu, s čím sa dovolací najvyšší súd dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal, jeho tvrdenie v bode č. 15 na str. 5 napadnutého arbitrárne, nekonzistentné, neracionálne a nepresvedčivého uznesenia sa vymyká elementárnym princípom spravodlivosti...“.

Sťažovateľka najvyššiemu súdu taktiež vytýka, že „sa dôsledne nevysporiadal s tým, že sťažovateľ podal odvolanie za účinnosti O.s.p., nie za účinnosti C.s.p., teda za daného skutkového stavu aplikácia ust. §§-u 219 ods. 3 C.s.p. (účinného od 01.07.2016) nebola možná.“.

3.2 V druhej rovine namieta porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa prejednávania záležitosti v primeranej lehote postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 135/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 173/2014).

3.2.1 Túto časť podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka odôvodňuje tým, že „V čase podania tejto sťažnosti ústavnému súdu konanie pri jeho posudzovaní ako CELOK trvá neprimerane extrémne dlho od 26.08.2008, teda takmer 11 ROKOV, z toho dovolacie konanie trvalo/trvá extrémne dlho od 20.11.2013, ergo viac ako 7 ROKOV a 7 MESIACOV, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6 Cdo 135/2018 zo dňa 17.04.2019, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6 Cdo 135/2018 zo dňa 17.04.2019 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č.k. 6 Cdo 173/2014 a následne v konaní vedenom pod č.k. 6 Cdo 135/2018 porušené boli.

4. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 5 000,- Eur ktoré je Najvyšší súdu Slovenskej republiky povinný zaplatiť jej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 326,66 Eur , ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emilie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

5. Vec napadla ústavnému súdu 30. augusta 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, vec sťažovateľky spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh

práce“) bola sťažovateľkina vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný štvrtý senát ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditš a Libor Duľa.

II.

Právomoc ústavného súdu a judikatúrne východiská všeobecne

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Vo vzťahu k základnému právu na súdnu ochranu ústavný súd vo svojej judikatúre (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014, II. ÚS 553/2017) uviedol, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

17. Z uvedeného vyplýva, že všeobecný súd je povinný interpretovať a aplikovať ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov (v tomto prípade Občianskeho súdneho poriadku) v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 Občianskeho súdneho poriadku, tiež IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, II. ÚS 553/2017).

18. Ústavný súd už judikoval, že aj nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom môže mať za následok porušenie základných práv a slobôd v prípade, ak všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, napr. z dôvodu prílišného formalizmu (I. ÚS 87/2014, II. ÚS 553/2017).

19. Z judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 224/2014, III. ÚS 95/2017, II. ÚS 553/2017) ďalej vyplýva, že v prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmavať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli príslušné predpisy aplikované alebo sa dotkli sťažovateľa v danej veci, viedol k porušeniu ústavy alebo príslušných medzinárodných zmlúv.

20. Na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania (jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí) je zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou súdu (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03).

21. Ústavný súd tiež rozhodol (II. ÚS 109/02, I. ÚS 22/03, III. ÚS 209/05), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy), akými sú napr. spôsobilosť byť účastníkom konania, povinnosť právneho zastúpenia v niektorých prípadoch, zákonom ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania a taktiež zákonné lehoty.

22. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 135/2018 zo 17. apríla 2019

23. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval: „15. Dovolateľka v doplnení dovolania ďalej namietala, že o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu nebol jej zástupca (konateľ) elektronicky upovedomený. Ani táto námietka nebola dôvodná. Z obsahu spisu totiž nevyplýva, že by žalobkyňa požiadala o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, v zmysle § 219 ods. 3 C. s. p. Len tá skutočnosť, že žalobkyňa v žalobe a v prípadných ďalších písomných podaniach uviedla aj adresu svojho konateľa, vrátane mailovej adresy, bez ďalšieho neznamená, že by tým zároveň požiadala o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami v zmysle uvedeného ustanovenia. Ani v tomto prípade sa teda nemohlo jednať o odňatie jej možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.“

24. Po preskúmaní príslušnej časti odôvodnenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje správnosť tohto právneho názoru. Z príloh podanej ústavnej sťažnosti nevyplýva, že sťažovateľka okrem formálneho uvedenia aj emailovej adresy pre doručovanie písomností požiadala zákonom predpísaným spôsobom o oznámenie termínu vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu aj prostredníctvom elektronickej komunikácie prostredníctvom emailovej schránky.

24.1 Pokiaľ ide o námietku, že sťažovateľka podala odvolanie za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, nie za účinnosti Civilného sporového poriadku, a teda, že za daného skutkového stavu aplikácia § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016) nebola možná, táto nemôže mať na práva sťažovateľky žiaden dopad. Ustanovenie § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku upravujúce dotknutú problematiku v čase rozhodovania o odvolaní vo veci sťažovateľky požadovalo vo veciach,

v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, len oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením. Najvyšší súd teda odôvodňoval (dokonca) neporušenie rozsiahlejších práv sťažovateľky podľa (už) nového právneho stavu, v rámci ktorého v predmetnej situácii navyše platí, že „Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.“.

24.2 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej uvádza, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 462/2012, III. ÚS 591/2013, I. ÚS 670/2014).

24.3 V dôsledku toho ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti smerujúcej k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 135/2018 zo 17. apríla 2019, v dôsledku čoho ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 135/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 173/2014)

25. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, rovnako tak aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02,

I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy, obdobne tak aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejavovať ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

26. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 32/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 37/02, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, IV. ÚS 102/05), v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pri tom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05). Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3.2009, sťažnosť č. 16970/05).

27. Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd v dovolacom konaní rozhodol, a to svojím uznesením sp. zn. 6 Cdo 135/2018 zo 17. apríla 2019, a sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť, namietajúc aj porušenie označených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, až po tom, ako najvyšší súd rozhodol, nemôže tak už dochádzať k porušeniu týchto práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 135/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 173/2014). V dôsledku toho ústavný

súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti smerujúcej k porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní najvyššieho súdu, v dôsledku čoho ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

28. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu